

Publicerad 2021-03-27 14:07 av Lollipopz

Del 3. ur en bok som aldrig blev färdig

Onsdag 5 mars klockan 13.00.

Jag vaknar och undrar direkt vad klockan är. Inte för att det spelar så stor roll eller att jag har någon tid att passa, men jag har velat räkna hur många timmar det har gått sedan tvåsamheten blev ensamheten i helgen som någon sorts sinnessjuk depressionsmatematik.

Nu, sjuttiofem timmars depression.

Antal ex som vill se mig död: ett.

Antal middagar jag ätit sen ensamheten: noll.

Antal öl jag druckit: trettiofå.

Laura har en exceptionellt stor lägenhet för att vara en timvikarie inom vården men hon betalar knappt någon hyra för det är hennes mormors lägenhet men mormodern har flyttat till sin sommarstuga på heltid. Hon hade helt enkelt blivit tillräckligt gammal för att det ska vara semester hela året, och då fick Laura flytta in så länge hon ringde emellanåt och skötte trappstädningen när det var hennes månad.

Laura skämtade ibland om att lägenheten var ett hotell för de vilsna och förstörande då hon ständigt tog emot kompisar som blivit utsparkade, vräkta eller behövde sällskap.

Nu var jag en av dessa hotellgäster, det var också Åke och Stefan.

Åke var en självutnämnd konstnärssjäl som ansåg sig vara för fragil för att arbeta och därmed betala hyra, han och Laura hade försökt bli kära någon gång men det hade inte gått men han hade blivit kvar.

Han sysselsatte sig främst med att sova om dagarna, röka gräs och kolla på tv-serier.

- Konsten måste komma till mig, jag kan bara vänta förstår du, sa han till mig någon gång.

Det var så han fungerade, Åke, ständigt väntandes på konsten som skulle uppenbara sig framför honom.

Stefan hade börjat rebound-knulla med Åke när hans flickvän behövde tid för sig själv och drog till Amerika. Sen hade han också blivit kvar. Han jobbade som telefonförsäljare trots att han var en av de mest tystlåtna och osäljande typerna jag träffat. Men tror det var något med att träda in i en roll, använda telefonen som en barriär och få vara någon helt annan som lockade honom. Tror Laura hade sagt att han var en ganska duktig säljare. Tror också att hon sa att han brukade prata bred stockholmska när han sålde, och som bara blev bredare och bredare desto bättre samtalet gick.

Laura bodde i sviten, i det stora sovrummet. Stefan och Åke fick samsas om vardagsrummet nu när jag fick husera i gästrummet.

Katten Hasse fick bo var han ville.

Förut fanns bodde det två katter på hotellet, men Hasses livskamrat hade en dag smitit ut på balkongen och hoppat ner för alla fem våningarna och blivit mos.

Alla hade gråtit och sörjt, kanske mest för att de hade haft en självmordsbenägen katt bland sig och inte märkt någonting. Nu var Hasse änkekatt och fick äta dubbelt så mycket kvällsmat, det gick ingen nöd på honom.

Reglerna för att få bo Hotell Destruktivitet var simpla:

1. Det får alltid vara fest.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Lollipopz med Poeter.se id #206409 innehar upphovsrätten